

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 4 חלק ב' אוקטובר 2022 | תשרי התשפ"ג

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

שנה טובה ומבורכת וגמר חתימה טובה

אנו מביאים בפניכם את גיליון חגי תשרי של כתב העת של 'אשכולות פואטיקה' ובו יצירות מובחרות של משוררים ומשוררות בנושא בית. בכל תחילת שנה, בתקופת החגים, אנחנו מתכנסים אל עצמנו, אל הבית ואל המשפחה הגשמיים, המטפוריים, הרוחניים ואלה שאנו כמהים אליהם. זו הזדמנות להתבונן ולתת מקום לאנשים והמקומות הקרובים אלינו ביותר, אלה שאיתם צמחנו, אשר הולכים איתנו לאורך כל הדרך ואשר עצבו את מי שאנחנו.

לשמחתנו הרבה הקול קורא שהוצאנו נגע ברבים ורבות מכם וקיבלנו מאות יצירות של משוררים ומשוררות ולכולם רצינו לתת בית בגיליונות של אשכולות פואטיקה. לאור זאת, החלטנו להוציא השנה שלושה גליונות, אשר יפורסמו בתקופת החגים, תחת בית א, בית ב ובית ג.

לפניכם הגיליון השני בנושא 'בית'. הגיליון הראשון יצא בערב ראש השנה והגיליון השלישי ייצא בערב סוכות. ניקוד השירים באחריות המשוררים.

גיליון זה, כקודמיו, רואה אור באתר 'אשכולות פואטיקה' - בית לשירה עברית וליצירה'. עוד באשכולות פואטיקה, מפגשים חודשיים לשיח על מגוון נושאי כתיבה ולהקראת שירה, תערוכות, הרצאות, סדנאות ומופעי שירה לקהל הרחב בספריות, בתי תרבות, ברים מקומיים ועוד. ל"אשכולות פואטיקה" הוצאה לאור המציעה הדרכה, עריכה ופרסום של ספרי שירה.

תודה רבה לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה' - כתב העת: נופר בר, יורם רומם, דוד לידר, תמרה אור, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון

קריאה נעימה,

שלכם,

שוקי גוטמן,

משורר, יזם תרבות ומו"ל, עורך ומייסד 'אשכולות פואטיקה'

<https://eshkolot-poetica.co.il>

משתתפי כתב העת:

תרצה פוסקלינסקי שחורי
נעה כהן אליאש
ניר שטראוס
נעמי מנדלבאום
נעמי לבנון-קשת
נעמי תדהר
מיכל ליבנה
מיכל פרי
נהיר ליבי
נורית צדרבוים
עדנה ויג
ענת זגורסקי שפרנגמן
רונה רונית שיר
יורם רומם

נירית צור מגיד
עדי סגל ויסברגר
צביה גולן
ראובן פרומר
רחל קדרון
רני רוזנטל
שי מדמון
תמרה אור
ורד מנדלסון
ורדה אליעזר
יצחק גוילי
שירלי אברהמי
שמוליק כהן שני
שלומי טמסות
שני בכר אזולאי
שרון ענב
שרון רמר ביאל
שרית מנשה עזיזי
תומר קליין
תמי סט
תמי קויפמן
תמר מחלין
תמר ענבר שחם

ציפי שחרור
רם הרשטין
צ'רנה שולמנוביץ'
טוביאס סיגל
עמליה הדר
יצחק רייכר
ענבר תבור
מוטי דורי
רחל בכר
שולה ברנע
אלה רונן
אורית סרן
אמירה אמיתי
מיכל דורון
ערן אופיר
הדס שלמה
ורדה שפין גרוס
חגית זוהרה מנדרובסקי
חן אבידר
לימור רוזי ברנס
יואב תורג'מן
נופר בר
נטע הלחמי

גֶּעְגּוּעֵי בַּיִת / צִיפֵי שַׁחֲרוּר

אָנִי רוֹצֶה לְהִתְגַּעֵגַע, לְרֹאוֹת בְּדַמְיוֹנִי
חֶדֶר וְעוֹד חֶדֶר, תְּמוּנָה, שָׂדֶה, סֵלֶוֶן
עֲצִיץ, סֶפֶר, תְּנוּעָה, רִיחַ.
אָנִי רוֹצֶה לְהִתְגַּעֵגַע לְבַיִת
שְׁרִיחוֹתָיו מִתְנַדְּפִים מִמְּנִי.
אָבֵל הַבַּיִת בּוֹ אָנִי גָרָה, לֹא בִי,
הוּא דַמְיוֹן מְרֻהֵט.
אָנִי מְנַסֶּה לְהַעֲלוֹתוֹ בְּדַמְיוֹנִי
חֶדֶר חֶדֶר, מִטְבַּח, שָׂדֶה,
וִילוֹן. מַעֲבָרִים.
אָבֵל בַּיִת אַחַר וַיִּשָּׁן מִתְפַּעֵם וּמְפָנֵם
צָף וְעוֹלָה.
לְכַשְׂאֲשׁוֹב מִמְסַעוֹתַי לְבַיִתִּי,
שֶׁהוּא בַּיִת. אֶעֱשֶׂה מִמְּנוֹ גֶּעְגּוּעִים.

לכל אדם חדר / רם הרשטין

אנשי חדר עבודה
לילות כימים
ימים כלילות,
פריצת דרך,
חידות וסתרים.

אנשי חדר שנה
משפמי מנוחת בקר נצחית,
מקדשי התנומה
בין שמיכה לקרית.

אנשי מרחב מוגן
מפנמי שמש זרחת לפרקים,
צללי החפוש
בין חדרים.

לכל אדם חדר נסתר
בצל קורותיו דר.

לכל אדם חדר
שאליו נוסקת
שלות הלב.

אנשי מרפסת
צופים עת מתרחש,
משקיפים אל אפק רוגש,
תפלת הנס.

אנשי סלון
במיטב המחלצות,
בין אורח לבורח,
מחצנים כמו
ירח זרח.

אנשי מטבח
בין סיר לסמובר
בטעם חיי נצח מחר.

חלום של בית / צ'רנה שולמנוביץ'

המטוס נחת בחריקת גלגלים אימה.
האנשים סביב התחילו בשירה
"הבאנו שלום עליכם"
שמחה התערבבה בדמעות.
כלם התחבקו, הגענו הביתה, צעקו.
בחסות החשכה, יורדים מהמטוס,
שום דבר לא נראה לי מר,
הכל זר ומר.
בין מאות האנשים, הנופלים ארצה
ומנשקים אדמה קרה, הודיה לאל
יודים עולות לכוכבים,
בסוף החדר המואר בהגזמה
ראיתי אתכם, מחיכים
ידיכם פרוסות לרוחה
ובחבוק אוהב ודמעות של אשר שזלגו ללא
הפסקה
הבנתי מה המשמעות של בית,
עטופה באהבה.

ארוחת שישי / טוביאס סיגל

עינינו נפגשות מעל
כיוזרים מלאים האשמות.
איננו מדברים, עוד מקדם.
הרפש מנקז צלילות,
אותם שיחות סתומות.

עיני מטות הרחק-
מגנט מכרתים
מחזיק בקשי רב
רשימת קניות ישנה
בכתב ידה.

במאמץ אימתני להראות
נורמליים
הצבנו פרחים בוזזה מזכוכית
על אריג לבן מסגן
לצד בקבוק יין שיחלץ
בבוא הזמן.

והשלחן נותר עומד.
וסביבו קולות תפלה
הבוכים חרישית
בין קירות חדרים
נפרדים
לארוחה משפחתית.

עיר מקלט / עמליה הדר

לא שיחות נפש בלשון-קוידש,
רק פטפוט
עניני.
לעתים.
לא מגלה סודות
לא שואלת.

מספיק המבט הזה שלה
כדי שאחוש
אבודה
קצת פחות.

"סיסי קום סיסי קום"
היא קוראת להן
לארוחת שאריות
בגרמנית רכה
כמעט כמו חיק-גלי-אוקיינוס הזה שלה.

היא מורחת בשבילי
פרוסת לחם-קימל בחמאה
"בוטרברוט"
בגרמנית רכה.

ממהרת להדביק
את צעדיה
של אשה-בבושקה
סנר התמיד למתניה,
לגהץ סדינים מעמלנים
במעגלה,
הפרס הגדול.

לא ריחות מעדנים
ותבשילים של בית
כפי ששמעתי
מאנשים אחרים.
שצריה.

בית ההורים / יצחק רייכר

בְּעִיר, בְּכֶפֶר
בְּאֶרֶץ, בְּנֶגֶד
בְּבֵית מֶכֶר
נִמְתַּק, נִשְׁמַר
זְכוֹן דְּבָר
מִעֲנִיק לְדָר
טַעֲמֵי עֵבֶר

שני בָּתִּים / ענבר תבור

יְלָדִים
נוֹדְדִים
סוֹחָבִים
תִּיקִים
נְעָלִים
עֲצָבוֹת
יְלָקוּטִים
שְׁבָרִים
סִדוֹת
שְׁמֵחוֹת
כְּאֲבִים
מְבִית
לְבִית
הַלוֹךְ
וְחִזּוֹר
וְהַלוֹךְ.

*/ מוטי דורי

עוד בנעורי
ידעתי את הבדידות
בנעוריה שלא

כל עצמותי
אחזו בה
בבדידותי

שבחרה בי לעולם

חוזר דרך פלא
אל המרצפות
אל הרחובות
אל הימים והלילות

לזהות בה
את מה שעודנו
ומה שנפרד

לעגל קו שפתי מרחוק
וללחש לה בזעקה
שממנה באתי

ועוד אשוב

הַרְגַע הַזֶּה / רחל בכר

הַרְגַע הַזֶּה נוֹשָׂא עַל גְּבוֹ
אֶת הַבַּיִת הַהוּא הַמְסֻרָס
זוֹחֵל עַל גַּחֲוֹן יְצוּק
לְעֵבֶר מִחַר חֲדָשׁ.

שְׂרִטְטִי קִסְדַּת מִגֵּן
לְבַיִת חִלּוּמוֹתַי
זֶה הַרְגַע

בּוֹ אֵינִי רוֹאָה
אֶת הַשְּׂרִיֹן
שְׂצָמָח.

מוזרות / שולה ברנע

אִישׁ וְאִשָּׁה בְּבֵית
בֵּינוּ לְבִינָה אֶלְכוּהוֹל
בִּינָה לְבִינוּ צְפוֹר
בִּינָה לְבִינוּ כְּנוֹר

אֶכֶל הָאִישׁ הַצְּפוֹר
יִוְתַר עִם הָאֶלְכוּהוֹל,
יִקַּח אִשָּׁה אַחֶרֶת
יְהֵא בִּינָה לְבִינוּ כְּנוֹר,
בֵּינוּ לְבִינָה מְסוֹר,
תִּשְׁיֵר הָאִשָּׁה תְּרַנֵּן,
יִקְוֶן הָאִישׁ יִקְוֶן,
יִתוּר אַחַר קֵן אַחַר לְקַנֵּן,
כֹּלָה נִפְשׁוֹ לְקוֹדֶמֶת,
וּבְבֵיתוֹ הָאַחֶרֶת מִתְרוֹנְנֶת,
תִּזְמַרֶת שְׁלֵמָה מִנְּגִנֶת.

נְכוֹנוֹת / אלה רונן

פְּנִים מוֹל פְּנִים
טוֹר בָּא וְטוֹר הוֹלֵךְ
לֹא שְׁהִיזוֹת
חֲסָרוֹת מִבְּעַ
נְכוֹנוֹת תְּמִיד

נְתִיב יְדוּעַ
תֵּלֶם חֲרוֹשׁ
גְּרָגֵר, גְּבַעוֹל, קָנָה
מִצְרָף קִיּוֹם

חֲרַב הַשְּׁבִיל לְפֶתַע
דְּרִיסַת רִגְלוֹ
שֶׁל מִי?

משקיפה על בית/ אורית סרן

הסדר נערך כהלכתו,
התבשילים משקרים:
פעם, היה כאן בית

בתי העורכת אותו,
היטב יודעת
בלי מלה נאמרת,
אמא נעדרת

שנים תמכתי
משקופים שותתים,
מדביקה ומאחה
לבנותי חיים

קעת, אין קשיות לבנות,
נמכרנו בתרי זוזי,
בכיסנו חלומות

ועל מרור ביתנו

ישיק ל'חיים' אליהו
כוס דלותנו

גדר / אמירה אמיתי

אתה נותן לי מרחב
להיות בו לבד
וקכה אני
מרגישה בית בבית שלך
ולא צריכה להשמר
כמו במקומות
זרים

דלתות/ מיכל דורון

סגרתִי דלתות
במנעול ברזל
והצלחתי להיות פקחית יותר
מכל השדים הערמומיים.
הם נסו להגיע אלי
בדרכים פתלתלות,
בקולות מפתים,
להביא לי מגשים עמוקים
של תבונה
ואת הרעל הסתירו
בתחתית הגביע.

בזהירות פתחתי דלתות
לבנות, חדשות
שנחבאו בין גרגירי האבק
בהרים החלודים.

שם פגשתי
מלאכים לבנים, חלשים ובישנים
משעממים ומבטלים,
שישנו
במשך כל אותן שנים.

כָּבֵר הַבְּטַחְתִּי / עֵרֶן אופיר טורנר

כָּבֵר הַבְּטַחְתִּי שְׁאֵהֶיָה לְךָ לְעוֹלָם
אָבֵל אֶכְזָבְתִּי
כָּבֵר בְּחֵרְתִּי שְׁאֵתָה תִּהְיֶה לִי לְחַיִּים
אָבֵל הִחְלַפְתִּי
כָּבֵר צְפִיתִי כְּמָה פְּעָמִים אֶת הַסּוֹף
אָבֵל אֲנַחְנוּ יַחַד
כָּבֵר שְׁקַעְנוּ לְתַהוֹמוֹת עֲמָקִים
אָבֵל מְצָאנוּ פְּתַח
כָּבֵר וְתִרְנוּ כְּמָה פְּעָמִים
אָבֵל אֵתָה זֶה בֵּית
וְהַשְׁקִיעָה אוֹ הַתְּהוֹם לֹא
יִסְפְּרוּ סוֹף
כָּבֵר הַבְּטַחְתִּי וְהַפְּעָם
אֶקְיָם.

בית אימי / הדס שלמה

הזוג הצעיר שעבר לכאן צבע קירותיו בלבן
מחק קני עפרון שמדדו גדילתנו
הציב ארזית עץ בכניסה
היכן שהשארנו מעילים ומפתחות על ווי ברזל
תלה במטבח שרשראות פלפלים חריפים
מבריקים מאור האהיל הכחל שקנינו באיקאה
רק לפני,
הכניס מטת תינוק לחדר בו ישנה, בו
מתה. וילון תחרה מסתיר עכשו
את עץ המקדמיה. במרפסת האשה הצעירה
מציעה לי עוגית פרג רכה,
מאחורי גופה שורת עציצי רקפות שהניחו על
המעקה
ממנו הביטה כל שנה באביב על הבז האדם
שחזר לקנן
חושבת שאני בוכה על כל מה שחדש
מאמינה שהיא מרגיעה אותי כשהיא אומרת
זה בסדר, תבכי,
את עכשו בעלת הבית.

מְלוּיָה מְלָכָה / ורדה שפין גרוס

מתוך "ימינך" הוצאת פרדס 2011

אותו פיוט, אותו הקול
המבדיל בין קדש לחל, מטאתינו הוא ימחל –
שבוע טוב שבוע טוב.

אבא יושב בכרסה על יד הרדיו ושר בקול גדול,
אליהו הנביא במהרה יבוא אלינו משים בן דוד

–
שבוע טוב שבוע טוב.
אבא מת מזמן נדם
אותו הקול, אותו נגון
כבר לא מבדיל בין קדש לחל

בית / חגית זוהרה מנדרובסקי

פָּרַק חֲדָשׁ בְּסֵפֶר דְּבָרֵי הַשָּׁנִים שְׁלֵנוּ.
אֲתָה לּוֹמֵד לְדַבֵּר אֶת עֲצָמָךְ.
אֲנִי לּוֹמֵדֶת לְאֲטִי אֶת אֲמֵנוֹת הַהִקְשָׁבָה.
כְּשֶׁשָּׁמַשׁ שׁוֹטֵפֶת אֶת דִּירָתֵנוּ
גַּם אֲנוּ הוֹפְכִים, מִתְלַכְּדִים
לְכַדּוֹר בּוֹעֵר.
מִתֵּר לְשַׁחַק בְּסֵלּוֹן
וְכָל הַבְּלָגָן הַזֶּה הוּא סֵדֵר מוֹפְתִי
הַנִּבְנָה בְּתוֹכִי נִדְבָךְ עַל גְּבִי נִדְבָךְ.
אֲפִלּוּ אֲנִי קִצַּת גְּדֵלָה מִשָּׁנָה לְשָׁנָה.
שֶׁקֶט מְסִתּוֹרֵי מְחֻלְחָל בֵּין חֲדָרֵי הַלֵּב
לְהַמְצִיא לִי שְׁלֹזָה

מתוך 'עם שחר הווצרות העור', צבעונים 2020

אמא / חן אבידר

ידי הקרות באו מהחוץ
אל פתח ביתך, למפגש אחרון
הזבלת כפותי תחת בתי שחיך
ועטפת באפדה הצהבה
בחיך צמרירי אחית צנתי
רגע קט
עד שהבהרתי
לא אהיה אב לילדיך

שִׁלְחַן עָרוּף/ לימור רוזי ברנס

סביב שִׁלְחַן החג שִׁלְךָ
אֶפְשֶׁר הִיָּה לְהַרִיחַ וְלִטְעַם
אֶת תְּבֻלֵין הָאֵהָבָה שִׁלְךָ;
בְּקִיצוֹת הַפְּרֹסָה,
בְּמַרְק הַתִּימְנִי,
בְּסֵלֶט הַמִּיּוֹנֵז
עִם וּבְלִי הַחֲמוּצִים,
שְׂתֵי־אֵימִם לְכֹל הַנִּכְדִים,
בְּסֵלֶט הַפְּרוֹת הַצְּבָעוֹנִי שֶׁל סוּף הָאֲרוּחָה
וְהַגְּלִידוֹנִית שֶׁהַגֶּשֶׁת, בְּאֶפֶן אִישִׁי,
לְכֹל אֶחָד מֵאַתְּנוּ.

סביב שִׁלְחַן החג שִׁלְךָ
אֶפְשֶׁר הִיָּה לְהַרְגִישׁ אֶת הָאֶשֶׁר
בְּעֵינַיִם הַמְּחִיכוֹת שִׁלְךָ
וּבְמַבְט הַגָּאָה שִׁלְךָ.

סביב שִׁלְחַן החג שִׁלְךָ
אֶפְשֶׁר הִיָּה לְדַעַת, בְּוַדָּאוֹת
שֶׁמְעוֹלָם לֹא בְּקִשְׁת דְּבָר מִלְּבַדְנוּ

דֶּרֶךְ שִׁלְחַן החג שִׁלְךָ
אֶפְשֶׁר הִיָּה לְרֹאוֹת
אֶת הָאֵהָבָה שִׁלְךָ לְדַבְרִים יְפִים;
הַמְּפֹאֹת עִם הַפְּרֹחִים הַמְּבָרִיקִים,
הַרְאֵנִי עִם הַנְּצַנְצִים,
הַצְּלַחוֹת הַלְּבָנוֹת,
כּוֹסוֹת הַיַּיִן הַפְּחֻלוֹת.

דֶּרֶךְ שִׁלְחַן החג שִׁלְךָ
אֶפְשֶׁר הִיָּה לְשִׁמַּע
אֶת הָאֵהָבָה שִׁלְךָ לְשִׁיר.
כְּשֶׁהִיִּית שָׂרָה סְבִיב הַשִּׁלְחַן,
הַעֵינַיִם שִׁלְךָ הָיוּ מְאִירוֹת
וְהַקּוֹל שִׁלְךָ גְּבוֹה.

בית אמיתי / יואב תורג'מן

חפצת בסדר, בנקיון
בשמש מבריקה,
נפעמת מאגרטל הסיגליזת בפנת הסלון

חפצת בשידת ספרים עמוסה לעיפה
מעוטם מתרגמים, רבם מקוריים
חפצת במפה סרוגה בטרקלין המואר
נעמה לאזניך זמרת הצפורים משדרת הפקאן
הסמוכה והבית מואר שקט שומם ומיסר
תודה חפצת בכל אלו
אכל יותר מבית אמתי, חפצת בבית אנושיוזה
איננו
(בהשראת ספרו של הנס פאלאדה: "השיבה
לברלין")

** / נופר בר

בִּיתִי עָשׂוּי מִמְּלִים
בְּנִיתִי לָךְ בֵּית
יְסוּדוֹתַי אֶהְבֶּה.

חֲדָרָיו שְׂמֵחָה וְתִקְוָה.
בְּמִטְבָּחוֹ רִיחַ שֶׁנֶּף
וְעוֹגוֹת תְּפֹאֲחִים.

בִּיתִי, לָךְ מֵעַגָן
מְרוּחַ סוּעָר, גֶּשֶׁם,
מַחֵם קִיץ נִמְהָר.

בִּיתִי עָשׂוּי מִמְּלִים
שֶׁל שְׂמֵחַ וְשָׂמִי
הַשְּׁבִיל אֵלָיו תֹּדַעְתִּי
וּבִלְבָבִי.

*** / נטע הלחמי

הַיָּמִים הַהֵם
הַזְּמַן הַהוּא
בְּתַמוּנָה מְצֵהִיבָה בְּאֶלְבוּם יֵשֶׁן
אָנִי מוֹכֵנָה לְהַשְׁבֵּעַ שְׁאֲנִי מְחַיֶּיכֶת
חֵיוֹן קָטָן וּבִישָׁן
וְאֵתֶם קִיָּמִים
כָּל כֶּךָ קִיָּמִים
בֵּין קִירוֹת הַבַּיִת
מִמְשִׁיכִים לְהַדְדָה
רְסִיִּי קוֹלוֹת
הַד שֶׁשׁוֹק קְבִיאוֹת הַקָּרַח בְּכוֹסֵי הַוַּדְקָה
מְלִים נוֹקְבוֹת
רִיחַ בּוֹרְשֵׁט מִתְחַצֵּף
תְּנוּי יְצִירוֹתֵיהֶם שֶׁל שׁוֹבְרֵט וּבֶאֱרָךְ
וְזֶה חֵי
צְרוּב וְנוֹכַח
וְכָל כֶּךָ אֲמַתִּי
כָּאֵלוֹ לֹא עֲזַבְתֶּם אֶת הַבַּיִת
אֶת הָעוֹלָם
כָּאֵלוֹ לֹא עֲזַבְתֶּם אוֹתִי

צליל ים / נירית צור מגיד

פְּסִיעוֹת טְרוּפוֹת עַל שְׁבִיל כְּרָכָר
חוֹבְקוֹת צְלִיל יָם – בֵּן גַל פְּלָאִי,
אֶשֶׁר שׁוֹצֵף קֶצְפוֹ הַקָּר,
עַד שְׁנוֹתַר חֶסֶר נְהִי.

רוּחוֹת שׁוֹרְקוֹת בְּיוֹם עֶקֶר,
נוֹטְפוֹת טְפוֹת דּוֹמְעוֹת בְּאִי
(אֶפְשֶׁר עֵלוֹם, אֶפְשֶׁר מֶכָּר),
טְבוּל בְּרֶגַע אֲרַעִי.

וְהֵדף סַעַר נַחְשׁוּלִי
שֶׁל גַל נוֹשֵׂא זְכָרוֹן יְלָדוֹת,
שׁוֹקַע אֶל מַעַמְקִיו

בְּיָם רוֹשֵׁף פְּצַעֵי הַלְמוֹת
לְבוֹ שֶׁל אֶשֶׁד הַנְּצָרָב
בְּבֵית שְׁגָגוֹ שְׁמוּט.

בֵּית / עדי סגל ויסברגר

שְׁלוֹשָׁה חֲלוֹנוֹת הִיוּ בָּהּ

שְׁתֵּי עֵינַיִם

לֵב אֶחָד.

כְּשֶׁהֵבִיט בָּהּ

יָדַע אֶת כְּאֵבָהּ

כְּשֶׁהִתְיַשְׁבָּה בְּאִישׁוּנָיו

יָדָעָה אֶת עֲצָמָהּ.

לְעֵתִים רַחֲקָה מֵהֶם פָּהֲגָנָה

לְעֵתִים נֶעְצְמָה

וְהִתְכַנְסָה.

בֵּית / צביה גולן

בֵּית הוּא צְחוּק
צוֹהֵל לְעֵבְרִי בְּכָל פֶּה
מְזַמֵּן אוֹתִי לְהַכְנִס
"בּוֹאִי" הוּא אוֹמֵר
"אֲנִי לֹא רְחוּק"
רַק לְהוֹשִׁיט הַיָּד וְלַגְעַת
בְּקִירוֹתָיו הַסְּדוּקִים
בְּגִגּוֹ הַדּוֹלֵף
לְהוֹשִׁיט הַיָּד וְלַדְּעַת
שֵׁם הַצְּחוּק לֹא יִהְיֶה חוֹלֵף.
וְהַבֵּית, בְּחִיוֹךְ חֵם הוּא יִגִּיד:
"בּוֹאִי, אֵל תַּעֲמָדִי בְּדָלֶת,
גַּם אִם אֲנִי מֵט לְפַל
עֲבוּרָךְ אֲנִי עֹשׂוֹי בְּזָלֶת."

בית / ראובן פרומר

הנה שורה

ועוד אחת

שלישית ורביעית

ולפנינו - בית

מוביל

לעבר השדרה שברחוב

ולצד מזרח, בעבר השני

על מרצפות קטנות

נלך

אל החצר האחורית

שבה

ליד גדר

עומד לו, בפינה

לימון

נתחיל בגג

(אדום עם רעפים)

נפתח חלון

נחליק אל הסלון

ובמדרגות

נ

ר

ד

אל דלת הכניסה

משם

לצד אחד

השביל

בית / רחל קדרון

אתה
מניף
משקולות כבדות
מנשא
בונה משלשים ב
חזה
אני
בחדות המרבעים ב
עם Zoom
שבע מאות שמונים ואחד
פרטיסיפנטס
מניפה מחברת ועט
שיכת לאולד סקולינג
אה רחוקה
מלהיות מרבעת.
משוחחים על פסיכו-
אנליזה קליניאנית
עם נגיעות בפרויד:
הבנה שנה אהבה
מרבע פלוס משלש
שנה
בית

בִּינִי לְבִין עֵצְמִי / רני רוזנטל

לוא יכלתי להתגנב לעצמי
בלי ידיעתי הייתי בא אלי הביתה
בֹדֵק אֶת הַסִּפְרָיָה
מָה תִּלְוִי עַל הַקִּירוֹת, לְאִיזוֹ מוֹזִיקָה
אֲנִי מֵאֲזִין... מִתְרַחֵק מֵעֵצְמִי לְרִגַע
וּבֹחֵן אוֹתוֹ,
בֹּחֵן אוֹתִי, אֶת הַהִבְדָּלִים,
בֹּדֵק צִלְקוֹת וּפְצָעִים שְׁלֹא מְגִלִידִים,
סוֹדוֹת שְׁאֲנִי מִסְתִּיר מֵעֵצְמִי, אוֹלֵי הַיִּינוֹ
מִתְקַרְבִּים, אוֹלֵי הוֹפְכִים לַחֲבָרִים

ארבעה חדרים / שי מדמון

לפְעָמִים
אָנִי מְבַקֵּר אֶת אִמָּא שְׁלִי
הֵיכֵן שְׁהִיא נִמְצָאת
בְּבֵיתָה בֶּן אַרְבַּעַת הַחֲדָרִים
אֶחָד מֵהֶם הִזָּה שְׁלִי
בְּשִׁבִיל אִמָּא שְׁלִי הוּא עֲדִין שְׁלִי
וְאָנִי
כָּבֵר לֹא שָׁם
אָנִי רַק מְבַקֵּר לְפָעָמִים
וְעֲדִין
רַק לְפָעָמִים.
וּבְיָמִים שְׁאֲנִי לֹא בָּא
אָנִי חוֹשֵׁב עַל אִמָּא שְׁלִי
שְׁגָרָה לְבַד בְּבֵית בֶּן אַרְבַּעַת חֲדָרִים
וְכֹלָם שְׁלָה.
גַּם הַחֲדָר שְׁלִי.

אַלף מְדוֹנוֹת / תמרה אור

בְּזִילִיקַת הַבְּשׂוּרָה, נְצֵרֶת
פְּעֵמוֹן עֵמֶק, כְּבֹד כְּבוֹדוֹ מְכַבֵּיד יְדוֹ
שֶׁל הַפְּעֵמוֹנָר הַמוֹשֵׁף בְּחֶבֶל הַשָּׁנִים,
מְפָרִים יוֹנִים מֵהַסְּמֵטוֹת הַצְּרוֹת.
כֶּפֶת קוֹרוֹת הַבְּטוֹן מֵהַדְּדֵת שִׁירַת הַמְּאֲמִינִים
בְּאֶקּוּסְטִיקָה מְשֻׁלְּמֶת. אֶלֶף מְדוֹנוֹת
מְאֲזִינוֹת לָהּ, לְבָנוֹת וְשִׁחוּמוֹת, הֵן פּוֹעֲרוֹת
עֵינֵיהֶן
הַפְּחֻלוֹת, הַחוּמוֹת וְהַמְּלַכְסָנוֹת.
כָּאֵן שֶׁמְעוֹ לְרֵאשׁוֹנָה מֵהַמְּלֶאךָ הַפּוֹרֵשׁ עֲלֵיהֶן
כְּנֶפִי
כִּי פָרִי בְּטֶנֶן, יֵלֵד הָאֱלֹהִים הוּא.
בְּחוּץ, יֵלְדֵי הָאֱלֹהִים – צְהָבִים, שְׁחָרִים וְלִבְנִים
מְאֲזִינִים לְמַחֹל הַפְּעֵמוֹנִים. עוֹד וְעוֹד
דְּנִדוֹנִים, קוֹלוֹת גְּבוּהִים וְנִמְוִכִים
מִתְעַרְבְּלִים, עוֹלִים וְנוֹפְלִים בְּסַעֲרַת הַמִּנְגִּינָה.
אֲוִיר הַגְּגוֹת רוֹטֵט מְאֲמֵץ, קִירוֹת הַבְּתִים
בְּהַקְשָׁבָה, בְּזֶה אַחַר זֶה מִשְׁתַּתְּקִים
הַפְּעֵמוֹנִים, נוֹתֵר רַק גּוֹנֵג בּוֹדֵד, וְהַד
וְדִמְמָה שְׁבָה

אדם הוא בית / ורד מנדלסון

יש רואים
קירות יחפי בטון
גג ערם רעפים
חדרים שקופים
דלתות חסרות
אומרים:
אין בית

יש רואה
קירות מלים
גג לבוש רוח
חדרים מחבקים
דלתות נשמה
ואומרת
יש בית.

אני אומרת
יש בית
יש בית !!!

אדם הוא
בית !!!

יש אדם
שקשפו גשים אותו
חשים שהוא מכר לנו
אולי מגלגול אחר
אולי ממציאות אחרת.

יש שיחות
לעמק ולרחב
בלי פסיק ונקודה
והקול זורם
בטבעיות פשוטה.

יש שלט:
נשמות תאומות
חבור תדרים
קרבת נפשות.

יש תחושה
מענגת מרחפת
ממרשמלת עננים
באמת משפרת
שעות את החושים.

מתוך ספר השירים "תגיד לי עוד", עמדה, 2021.

בֵּית / ורדה אליעזר

היית לי בית
משכן להעטף בו
היית לי בית
הרעפותיך כסו את גגו

ידלף.
נסדקו רעפיו.

וקרס הפל.

בית ילדותי / יצחק גוילי

חלפתי אתמול
מול הבית בו גרתי בילדותי,
עצרתי את האוטו,
הבטתי אליו,
מבעד לחלון הפתוח אמא אחרת
עמדה וקראה לבנה מהחצר:
"בוא לאכל האכל מתקרר"
אביו הגיע עמוס סלים מהשוק,
ואני הצצתי בשלשלתם
קצת כמו במקונת זמן.

עד געגוע.

****/שירלי אברהמי

בסוף אלה שני אנשים על מרפסת
והיא בזהירות מניחה לו שמיכה על כתפיו
כי כמו כל שנה ולמרבה החדווה, במפתיע
הגיע הסתיו

אפילו ערמות העיתונים שלנו
ביום ששי בבקר בגנה
נראות אחרת.
שלו מסדרת ושלי סוערת.
אני מאמינה שהמדים בין לבד,
ואצלו כל צלחת נשטפת קדם ביד.
הכפות והכפיות - כל קבוצה בנפרד
וכדי שהסבון לא יתבלבל
הן פונות לאותו צד.
בבקר הוא מותח את המצעים שלו בקו ישר
ושלי נשארים גבעה של שמיכה ונר.
חיינו הם ציור בשני מכחולים:
שלו לקווים ושלי לעגולים.
שני בעלי חיים כל כך שונים,
איך הם מתרבים בכלל?

**

בֵּית / שמוליק כהן שני

עד היזם גדלים כמה ענבים על זמורותיה
היבשות
ואמי תולה כביסה לאחר יום עבודה בפרדס
המתקן על שני עמודיו נצב שם עד היזם
חלוד ועקשן
ודמותי ההולכת ונעלמת
וחיי המתפללים

בית הוא מקום שבו האדם עונד כנפים
לומד לעוף
נוחת
לתקן את הכנפים
ועף בחזרה

*

תודיעו לי מתי מועד הריסת הבית
אני רוצה לראות אותו בפעם האחרונה
לא יקשה עליכם להרס
אין כמעט כבר מה
קירות מתפוררים, חלונות פרוצים, גג מחורר
אנטנה מדלדלת מטלת על צדה
חצר יבשה ועזובה
אל תעקרו את עץ המנגו
הוא עדין מניב
גם עץ הלימונים
ואבי משתרע לנוח מיום עמל
על כסא הנוח מתחת לגפן

*** / שלומי טמסות

לא כְּדאי לתת להגדרות להותיר אותנו מחוץ
לגדר
אֶרֶץ עיר חי צומח זו קְנוּיָה שְׁמַחְמִיצָה אֶת
הספור הגדול,
הפְּרָה קְרוּבָה אֶצֶל העֶשֶׁב יותר מִשְׁהִיא קְרוּבָה
אֶל הַפְּרָפֶר,
מוֹחַמַד וּמִשָּׁה מִתְחִילִים בְּאוֹתָהּ אוֹת
אֶךְ פְּרָגַע לא נח להם להיות יחד בְּאוֹתוֹ הַטּוֹר.
מְטוֹס הוא אֶמְנָם דּוֹמָם אֶךְ בְּתַנוּעָתוֹ גּוֹמֵעַ
יְבִשׁוֹת
וִירוּשָׁלַיִם היא לא עיר אחת אֶלֶּא שְׁתַּיִם,
רְאוּי לַתֵּת לָהּ נִקְוֹד כְּפּוֹל.
הַסְּפוֹר הַגְּדוֹל הוא קֶדֶם כֹּל יְחִסִּים עֲדִינִים
וְסִבּוּכִים מְלֵאֵי הוֹד וְאַפּוֹפִי סוֹד
וְאֵין הוא יְכוֹל לְחוּשׁ בְּבֵית בְּתוֹךְ טְבֵלְאוֹת
מְסֻדְרוֹת,
לְמַעֲשֵׂה כֶּבֶר אֶלְפֵי שְׁנַיִם שְׁאִין לוֹ בֵּית בְּכֻלָּל,
רַק כְּמִיָּה דּוֹמַעַת לְאַחַד שְׁהִיָּה וְאִינָנוּ עוֹד.

בריאה באמירה / שני בכר אזולאי

הוא הפסיק להחליק בין מילים
והתחיל להגיד את שלו.
צורכו אבד במסע אל המענה.
בדיוק כשגילה מה קורה בו.
הוא שקוף, ואופי עברו כמעמסה כבדה.
כל דמות סביבו בוראת את השתקפותה.
מאז שהפסיק להחליק בין מילים
הוא התחיל להיות, וזה שלו.

פחות או יותר / שרון ענב

יש בתים
בהם חגורות מדברות
ודלת ארון נועלת
מלים מיתרות.
בגדים מבישים
מכסים גוף חשוף.
וצלחות דואגות
מתלבטות כמה פסות
נתן לאבד מהקצוות
מבלי להתרסק.
אפלו רצפה מכתמת לפעמים
דומה לחברבורות נמר
כורע לזנק,
וחצי כוס מים תוהה
האם היא ריקה או מלאה
יותר.
ורק ארון התרופות
חוגג כי יש בתים המכילים
הרבה פחות.

בְּדֶק בַּיִת / שְׁרוֹן רָמָר בִּיאַל

אֵיךְ קָרָה שְׁאֲחַת מֵאֲתֵנּוּ מִנֶּסֶה כָּל חַיִּיהָ
לְהַפְיֵץ אֹזֶר מִבְּלִי לְהַדְלִיק אֵשׁ.
אֵיךְ קָרָה שְׁאֲחַת מֵאֲתֵנּוּ עֵדִין מִמְּשִׁיכָה
לְהַצִּית שְׁרִיפֹת שְׂמֵאִימוֹת לְהַחֲשִׁיךְ אֶת הַבַּיִת.
אֵיךְ קָרָה שְׁנוֹלְדָנוּ לְאוֹתָם הַזֵּרִים
וְקִבְּלָנוּ עַל עֲצָמֵנוּ תַּפְקִידִים כָּל כֶּךָ שׁוֹנִים.

בבית של ההורים / שרית מנשה עזיזי

בתוך מגרה ברים ארן,
אני מוצאת מכתבים ישנים.

כתבתי - עליו
תוהה,
כמה מלים אפשר לכתב מתוך נשיקה?

אני סוגרת את המגרה
כמו לנעל
עדה אלמת.

מודאה שלא אצא מכאן בלעדי.

אקונומיקה / תומר קליין

כְּשֶׁנִּכְנַסְתִּי הַבַּיְתָה
נִיחֹם הָאֶקוֹנוֹמִיקָה
כְּבָר הָיָה קְלוּשׁ,
מֵהוּל בְּרִיחַ לִימוֹנִי
כְּשֶׁאֲרִיזוֹת יְלָדוֹת
כְּרוֹכוֹת בְּקִטְיף הַדְּרִים
רִיחַ אֶתֶר שְׁדָבֵק בְּצַפְרָנִי
עַד פְּלוֹת הַזְּכָרוֹנוֹת

קונכית הזכרונות / תמי

טו

קונכית הזכרונות שלי
נושפת באזני, ושריקותיה מיללות.
אני שומעת את אדוות הים מתנפצות אל המזח
ורואה ילדה קטנה הולכת על החוף
מלקטת צדפים, שיש בהם נקב למחרזת.
הולכות רגלי מחופו של ים
אל הבית שהיה ביתי.
ובתוך הבית ילדים קטנים ואבא ואמא
וחם וקר ורעש ואין שקט.
קונכית הזכרונות שורקת באזני
מערפלת את חושי שלא ארגיש,
שלא ישובו חזיונות ולא יפו.
והיא מבריסה אותי אל השדות הצהבים,
שאלקט במקנסי, ארכי הפיסים,
אבנים חלקות ופרחים יבשים.
והיא שולחת אותי הרחק מהבית
נושאת תרמיל ומפה,
ושם במעלה הדרך הבתולה
קונכית הזכרונות משוררת אלי
מיבשת דמעותי.

**** / תמי קויפמן

שנות הששים
חדר וחצי בקומת קרקע
ומרפסת למזרח,
בינינו קיר משתף
ומעבר לקיר ילדה,
העינים שלה כחלות.
על היד של אמא שלה יש
מספרים.
הילדה מנגנת. על פסנתר
מנגנת. לאליזה. בטובן,
כל יום מנגנת
והמנגינה שלה מתמוססת לתוך
הקיר

כמה זכרונות שתי ילדות ומנגינה אחת יכולים
להכיל?

ועד היום, בלגימות קטנות,
האזנים שלי
שזותות פלא מתמשך

והארץ החלה להבנות / תמר מחלין

נכתב ב-1983, תוקן ב-2020. לציון 100 שנים להקמת ארגון ההגנה, ולנוכח המצב הפוליטי במדינה

אף אני הגעתי אל נמליה
בעקבות החלום.
ועתה, כעבר שנים,
מצפה נואשת
לחולמים חדשים,
שימשיכו לבנותה.

מצפה לבעלי השראה
שיעמידו פגזים,
יתקנו פגמים,
ובישר יחדשו
את מלאכת הבניה.

הארץ שקעה בתרדמת
עד שהחלו לנהר לנמליה
נביאים וחולמים.
כל חבורה וחלומה ההזוי,
כל חבורה אחזה בו
כשומר האוחז בחרב
במאבק דון קישוטי כנגד
כל סיכוי.

והארץ החלה להבנות
בטרם הייתה מדינה.
הם חרשו את האדמה,
זרעו חיי תרבות,
ובמקביל העזו לקום
לאחר כל מפלה.

מלאכת הרפאות / תמר ענבר שחם

את שברי הפלי שִׁנַּפֵּץ
וּנְתַץ בי עם חֶרֶבֶן הבַּיִת
אֶסְפְּתִי לָאֵט, בְּזֵהִירוֹת
וְאֶחִיתִי זֶה לְזֶה בְּעֵדִינֹת

מִלַּאתִי כָּל סֶדֶק שֶׁהִיָּה עַל פְּנִי
בְּמִלְאֶכֶת תִּקּוּן סִבְלִינִית, מִמְשַׁכֶּת
נְקִיתִי שְׁאֲרֵיזֹת שֶׁדְּבָקוֹ בְּדַפְנוֹתָיו
מִרְקוֹ אוֹתוֹ הֵיטֵב גַּם הַיִּסּוּרִים

כַּעַת הוּא מִיכֵל זֶרַח וְטֵהוֹר
מְשַׁכְּלֵל כְּכִלִּיל הַשְּׁלֵמוֹת
הוּא נֶכּוֹן וּמוֹכֵן וְכֵלּוֹ אוֹמֵר כֵּן
וַיֵּשׁ בּוֹ מְקוֹם לְחֵדֶשׁ

נקודה אקראית / תרצה פוסקלינסקי שחורי

הלב מתחיל לשכח למה קראת "הביתה"
ואת עדין אבלה (רק מדי פעם) על מה שנאבד
ובמסוף הזה ינוע משהו ויתאורר –
אולי יהיה זה השקט, אולי הרצון המתחדש.

ואת עדין אבלה (רק מדי פעם) על מה שנאבד
תניחי את האצבע המורה שלך בנקודה על
המפה

אולי בשקט, אולי ברצון המתחדש
עכשו, מהר, כשכמעט מת הקול שלך ואין בר
מים והאור נהיה ממש יבש.

כשכמעט מת הקול שלך ואין בר מים והאור
נהיה ממש יבש
כשכמעט כל הסימנים מראים שזה כבר לא
יקרה

תניחי את האצבע המורה שלך בנקודה אקראית
על המפה

ותראי את הרוח מתעורר סביב לה
מעוף קצת חול אל העינים.

כשכמעט כל הסימנים מראים שזה כבר לא
יקרה

והלב מתחיל לשכח למה קראת "הביתה"
ותראי את הרוח מתעורר מעוף קצת חול אל
העינים

ובמסוף הזה ינוע משהו ויתאורר.

חיות בית / נעה כהן אליאש

אהבתנו הלא-מגלחת
אוהבת אותנו רחוקים,
מתגרדים על עמודי געגוע.

פעם כשהיינו שולפים צפרנים
היה האור מתגנב בחלון,
מזנק אל שנינו החשופות,
מכשכש בעינינו מגדלות-האישונים.

היום קצות שפמינו רוטטים
רק למראה צלחת מלאה.
אנחנו מלקקים שאריות
חרף מפרזותינו,
יונקים מפטמת השגרה.
תני לנו, אמא
מחלבה ומדמה,
ולא נצטרך לצוד עוד!

ואם יופיע לפתח פגר צפור מצחין
הרי זהו קרבן
אהבתנו לה.

דירה אוכלת יושביה / ניר שטראוס

אני גר בדירת ילדותי.
המרחק מדלת אל דלת לא השתנה,
האנשים שקבורים שם חיים כאן
ומתים כל שנה מחדש.
מרחקים מיתמים
אני חי
בלעדיו
בלעדיה
בדירה אוכלת יושביה.

אַרְבַּעַת קִירוֹתַי / נַעֲמִי מַנְדֻלְבָּאוֹם

כַּנְפֵי תַרְיָסִים נִפְתָּחוּ.

בְּשִׁירִים וְרָדִים שְׁשֻׁלַחְתִּי,
כְּתַבְתִּי לְךָ אֶת בֵּיתִי וְעוֹנֹתִי.

אַתָּה אַרְבַּעַת קִירוֹתַי.
וְאַרְבַּעָה כּוֹזְנֵי מִצַּב הַרוּחַ.

וְכָל הַחֲדָרִים.
וְכָל הַקְרִיאוֹת.
וְכָל הַחֲפָצִים שְׂאִין לָהֶם מְקוֹם.

אַתָּה מְקוֹם.
אַתָּה הַבַּיִת.

בְּחֻדְרֵי חֻדְרִים / נעמי לבנון-קשת

כְּשֶׁנִּרְדַּמְתָּ וְעֻצַמְתָּ
אֶת חִלּוֹנוֹת עֵינֶיךָ
שֶׁמְחִתִּי שֶׁהִשְׁאֲרָתָ אֶת
דָּלֶת לִבְךָ פְּתוּחָה לְרוּחָה
וּכְשֶׁצִּעַדְתִּי פְּנִימָה
בֵּין הַחֻדְרִים לְעֻלְיֹת
עָלוּ בְּאֶפֶי רִיחוֹת שֶׁל בַּיִת.

נגוהות / נעמי תדהר

סגירת מעגל מנצחת,
לעורר מחדש,
כי כבר מזמן
ובשנים האחרונות
שכנעתי את עצמי
בשעות של שתיקה מאפקת
ובלתי פגיעה.

ובתפריט כרעי ערפל,
ובלילות שלוליות של אור.
שקדנית,
ואבא שכמה לתת דעת.

ואז לא ידעתי נפשי משמחה.

פתיתי אור פרסו ועטפו את גופי הרך,
ועששית שפזרה אור נגוהות,
בעינים מרצדות גמעתי את שאבי.

פעם שמעתי ילד אומר אבא, אבא מלים
התפזרו לי בשפתי,
כל היום שמעתי גשם.

פנלים/ מיכל ליבנה

כל קיר צריך פנל וכל עמוד פותרת.
לכל בית צריך שתהיה מרפסת
ולכל סיר – מקסה.

אבל יש גם קירות זכוכית דקים
ואלגנטיים, ישובים על פרופילי
מתכת מינימליים, נתלים על
עכבישי נירוסטה דקי זרועות,
נעזרים בסנפירים כדי להשאיר
יציבים, ולא לנדוד עם הרוחות.

יש גם מחבתות.

ופעמים מרפסת נשארת מיתמת
קשהדירת מסתגרת בפנים,
מרימה שפולים על קירות לבה.

הרוח האחרונה/ מיכל פרי

אז נפנה את החפצים הדלים
השוממים שנותרו
את הספות הדהויזות
שהרפוד שלהן קרוע
את הספרים המאבקים,
בפלוסופיה, ספרות, בלשנות
את הדפים החומים המתפוררים
והדלת תסגר.

האם הוא מת
או שהוא עדין חי

האם הבית שאצר בתוכו
משפחה מת
או שהבית חי

לבית הזה הבטתי במשך שנים
הבטתי אל עבר המרפסת הארקה
עם תרסי הפלסטיק האפרים

לבית הזה הייתי הולכת ובאה
באה והולכת

קשהמות! דפק בדלת
קשהמות! בוא ויקח את הרוח האחרונה
גם הנשמה שלי תהיה שם זועקת
היא מעולם לא יצאה

איך אישן בלי אש? / נהיר ליבי

איך אישן בלי אש אהבתנו?
בלעד'ך אישן בלי הכרית האורטופדית
קאבל על חרבן בית-המקדש אשר שם אבן
למראשותיו.

ותנומתי תהא אזי בלי חלומות –
למעט אחד בהקיץ
שהעדרך יזכיר לי:
לשכב
בביתנו
במטה
בזרועותיך.

תקרה / נורית צדרבוים

התקרה שלי נעֶרְמָה לְפָנַי
נְחַשְׁפָה לְלֹא מַגֵּן
רְאִיתִי מְקֻרָב אֶת קְרִבְיָה
מְפֹתְלִים כְּרוֹכִים זֶה בְּזֶה
לְהַחֲזִיק כְּמַעֵט חוֹטִים בְּמַחֲזָה
נוֹפְלִים מְעַרְבִים חֲשֵׁמֶל בְּמִים
וְהַפֵּל שֵׁם מִמַּעַל וְלֹא בְּשָׁמַיִם
רְאִיתִי לֵה אֶת הַבֶּטֶן הַרְקָה
הַיְתָה חֲשׂוּפָה לֹא מוּגָנָת
הָיָה שֵׁם כָּל כֶּה הַרְבֵּה יְפִי
כָּל כֶּה הַרְבֵּה אִפִּי

זו לא תקרת זכוכית
זו תקרה שֶׁמְרָאָה לְךָ בַּפְרָצוּף
כָּל מָה שֶׁקְרָה אֶת כָּל הַחֲשׂוּף.

את כאן / עדנה ויג

מסתובבת
בין חדרי הבית,
חשה בנוכחותך
בין הפתלים.

את כאן, דובבת
בדמותך, במילותיך,
בצחותך, בנקיוןך.
במלוא חייך הפתלתלים.

בית / ענת זגורסקי שפרינגמן

הוא אָסַף אוֹתִי חֲשׂוֹפִית.
חֲדוּרָה לְמַרְאָה, נְגוּעָה מִמַּגֵּעַ,
וְלֹא נִרְתַּע.
כָּעֵת יֵשׁ לִי בַּיִת
מִחֹמֶר נִקְשָׁה וּבִטּוּחַ
שְׁאֵתְקַע.

עֲמֻקָּה הַצִּלְקֶת שְׁצָרְבֹתִי בְּלִבּוֹ.

בית ראשון ושני / רונה רונית שור

נשארו שנים – בבת הלב והעיניים

לוחות הברית אורים ותמים

עליהם בדם וזרע אנו חתומים.

נקפו השנים,

אמות הספים רעדו,

היסודות התערערו,

הקולות השתנו.

האהבה -

אבדה צבעה

דהתה

ובית ראשון חרב

יחד אהה.

לקחתי לי אותי

פתחתי את היכלי

לכאב ולשמחה

נשבעתי אהבה

לקחתי לי בעל

הושטתי את אצבעי

לטבעת וכתבה

נשבענו - אהבה.

קזאת מיחדת וקדשה

בה נבנה בית ראשון

ואחרון.

תקענו יתדות, גם בחצוצרות

רקמנו חלומות לשנים הבאות.

הוא רצה חמשת חמשי תורה

שימלאו את החדרים והאווירה

הריתי לו ארבעה

ילדתי שלושה.

נְטוּלַת חֲרִטוֹת וְאַכְזָבָה

בָּה אֲבִנָּה בַּיִת שְׁנִי

בְּנִשְׁמַתִּי.

אֲבִרְךָ אֶת בַּיִת מִקְדָּשִׁי בְּכַרְפַּת הַפְּהַנִּים

בְּאֹרוֹת רִיחוֹת צְבָעִים וְנִגּוּנִים.

שְׁיַמְלֵאוּ אֶת חֲדָרֵי הַלֵּב

בְּכֹל הַטּוֹב וְהַמְּטִיב.

שְׁיַחְדְּרוּ אֶת קִירוֹת הַנִּשְׁמָה

יִפִּילוּ אֶת הַחוֹמָה

וְיַגְדִּילוּ בִּי אֶת הָאֱהָבָה

בְּכֹל נְשִׁימָה.

מאטה/ יורם רומם

מדי פעם אני נוהג לשתות מאטה
בדרך כלל בעת בדיקת בחינות
או כתיבת שירים
ותמיד
אני מרגיש תחושה של בית.
אמי ואבי אמנם באו מארגנטינה
אך מנהג שתיית המאטה לא היה נפוץ בביתנו.
המאטה היה רק כלי קשוט דקורטיבי
לימים מי שיכניס את מנהג שתיית המאטה
לבית
הוא דוקא, אני בבגרותי.

חלפו שנים, הורי כבר לא אתי
ובכל זאת
כשאני שותה מאטה
יש לי תחושה חזקה של בית.

מאטה- חליטה של עלי צמח בשם זרבה מאטה,
שפופולרית מאוד בדרום אמריקה. את המשקה נהוג
לשתות בחברותא, בכלי מיוחד מהעץ עצמו המכונה
מאטה, בקשית ממתכת.